Ștefăniță transmite

Așadar, iată-ne în 1966... Beculețele și globurile multicolore mai strălucesc încă în crengile brazilor, amintind atmosfera sărbătorească cu care l-am întîmpinat. Odată sosit, a și pornit la drum, tinerește, cum bine îi șade unui An nou. Și mai ales, pus pe fapte cutezătoare încă din primele zile.

Mai întîi, se cuvine să amintim de un eveniment important petrecut chiar în prag de An nou pe șantierul marei hidrocentrale de pe Argeș. Barajul de la Vidraru a atins cota finală, de 165 m. Datorită constructorilor, muncii lor entuziaste, culmile munților Frunții și Ghițu, despărțite de firul rîului străvechi, s-au unit pentru totdeauna.

Acum, o știre de la Hunedoara. La gigantul de 1 000 mc, furnaliștii din brigăzile conduse de Alexandru Hășdăuțeanu, Simion Jurcă și Alexandru Comșa au realizat în prima zi a anului 50 tone fontă peste plan, iar la oțelăria Martin 2 s-au obținut, de asemenea, peste plan, tot în prima zi, aproape 200 tone metal.

O veste de la alt capăt al țării, din nord. Este vorba de Botoșani. Aci, la fabrica de confecții, se vor adăuga în noul cincinal construcții noi (lucrările au și început). În prima etapă — sfîrșitul acestui an — suprafața industrială va crește cu cca 5 000 mp, urmînd ca producția anului să sporească cu aproximativ 400 000 confecții diferite.

Și acum, o știre pe... peliculă. Anul 1966 îi găsește pe cineaștii S t u d i o u l u i „București" în plină activitate creatoare. Deosebit de interesant se arată capitolul filmelor istorice. Se vor realiza în acest an producțiile „Dacii" și „Ovidiu". De altfel, ciclul de filme istorice, al epopeei naționale, planificat pe o perioadă mai lungă, prevede realizarea multor filme interesante ca „Doftana", „Columna lui Traian", „Ștefan cel Mare", „Mihai Viteazu", „Bălcescu", „Horia", „Scrisoarea III", „Eminescu", „Enescu", „Brîncuși".

Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 1 (1045) * miercuri 5 ianuarie 1966 * 8 pagini 30 bani

Moș Gerilă, încărcat cu daruri, vă face se… spre fantasticul brad din orășel, plin cu mi… nății...

Cine ajunge mai repede... la paginile 4-5, n… decît de cîștigat !

Bună dimineața, Sin

Ieri, cînd am intrat în redacție, nu l-am găsit pe Sin. Faptul acesta însă, nu m-a împiedicat să-i spun ca de obicei :

— Bună dimineața, Sin !

Eram sigur că în clipa următoare, lîngă fereastră sau lîngă dulap va țîșni pentru o clipă lumina aceea albastră ca de la aparatul de fotografiat cu magneziu și Sin mă va întreba destul de necăjit :

— De unde ai știut că sînt aici ?

Mi-am dezbrăcat paltonul și ca să-i arat că nu mă las înșelat de tăcerea lui, am început să fluier ceva vesel. Abia mai tîrziu, apropiindu-mă de birou, i-am zărit cartea de vizită, (un cartonaș cu marginile aurii) pe care am citit uimit următoarele cuvinte :

„Sînt la Sinaia. Dacă ai nevoie de știri, telefonează-mi la „Casa pionierilor".

Sin"

O țară de basm...

Cartonașul cu marginile aurii mi-a sugerat pe loc o idee. Ce-ar fi să-l ajung pe Sin din urmă ? Telefoanele însemnau ceasuri de așteptare, nervi, plictiseală. Pe cînd așa ! Am simțit în nări o mireasmă tare de brazi și peste o jumătate de oră eram în tren.

La Sinaia, cum am ieșit din gară, mi s-a părut c-am nimerit într-o țară de basm... Sînt țări de basm în care toate lucrurile sînt din turtă dulce sau din frișcă. Aici toate păreau de zahăr. Spinările munților, brazii cu bărbi albe ca niște moșnegi, acoperișurile caselor, străzile. Impresia că sînt într-o țară de basm mi s-a întărit și mai mult la Casa pionierilor. Chiar la intrare am zărit o fetiță care mi-a spus că ea este vulpea. Am întrebat-o zîmbind :

— Și cumătrul lup unde-i ?

Fetița mi-a făcut semn s-o urmez. Am străbătut cîteva încăperi și dintr-o dată m-am trezit în fața cumătrului lup. Numai că nu era singur. Puțin mai la o parte l-am zărit pe Harap Alb, pe Spîn, pe Verde-Împărat. Dar cine nu era aici ? Era și Păcală, și cocoșul din „Punguța cu doi bani", și Motanul încălțat, și Zmeul-Zmeilor...

În mijlocul încăperii, un băiat se căznea să pună unul peste altul niște scaune. L-am întrebat :

— Ce vrei să faci cu scaunele acestea ?

— Un brad.

— Un brad din niște scaune ?

În locul băiatului a răspuns fetița care mă întîmpinase la intrare :

— Da. Trebuie să avem în mijloc un brad încărcat cu poame minunate. Așa cere piesa.

Peste cîteva clipe am văzut cum scaunele puse unul peste altul s-au transformat într-un brad falnic, iar pionierii și pionierele din preajmă în Moș Gerilă, Fluieră-Vînt, Trimisul I, Trimisul II, Tolomică, Zmeul etc.

Abia acum am înțeles de ce-mi spusese Dinu Lorena (așa o chema pe călăuza mea) că e vulpea.

Ea și colegii de la cercul de teatru pregăteau piesa pentru serbarea pomului de iarnă.

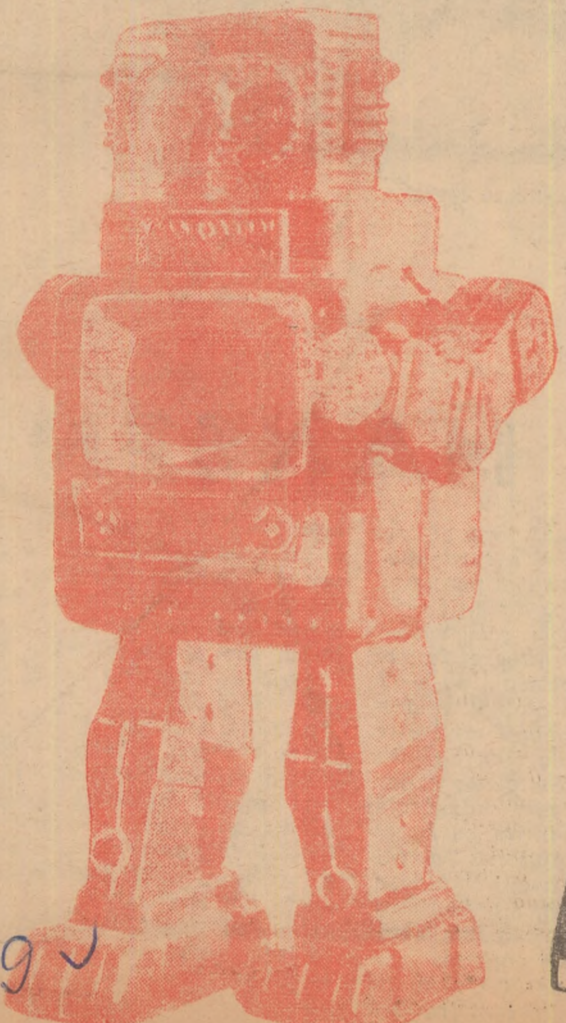
În timp ce mă uitam peste programul de vacanță al Casei pionierilor — în care mi-au atras atenția, în chip deosebit un „concurs de săniuțe", o drumeție pe „potecile pădurii albite de ninsoare", o zi a „cîntecului și a jocului" — am fost chemat la telefon. În receptor am recunoscut din prima clipă glasul lui Sin.

— Sin ! Ce-i cu tine ? Unde ești ? Și de unde ai aflat că am venit la Sinaia ?

Sin a rîs :

— Ehe ! Cu antenele mele văd totul. Sînt sus, la Tabăra sportivă.

CU SIN PE DRUMURILE VACANȚE…

Campioni la 12 ani, zăpadă, rîs și voie bună

Din nou pe drumurile de zăpadă din țara de basm. Nu prea departe, după o perdea de brazi albiți de zahăr, în mijlocul drumului, zăresc un grup de mușchetari în haine albastre. Se duelează. Un duel ciudat, fără spadă. Mă apropii și descopăr că grupul de voinici în haine albastre, cu umeri roșii, nu-s mușchetari, așa cum am crezut, ci pionieri (fete și băieți) din clasele de scrimă. Supravegheați de profesorul de specialitate execută exerciții de încălzire. Dincolo de gardul viu, în curtea taberei sportive se aud glasuri vesele, rîsete. Vreo 7—8 fete se bat cu bulgări… zăpadă. Mai încolo se antrenează băieții din grupa… volei. Pe aleea care duce spre pavilionul central, trei… patru fete scutură de zăpadă brazii. Îi scutură numai atu… cînd trec alte fete. La direcțiunea taberei întîlnesc doi ca… pioni republicani la înot : Preda Alexandru și Franchia… rina — amîndoi elevi în clasa a VI-a. Toț amîndoi au … bilit pînă acum cîte 8 recorduri republicane la înot. Ma… e o fată grăsuță. Dar părul tuns aproape băiețește și … tejul din frunte îi împrumută un aer de sprinteneală. O… treb dacă la învățătură e campioană. Răspunde cu sfia…

— Aproape...

În tabără își petrec vacanța 250 de elevi de la Șc… sportivă nr. 1 din București. Pornim prin secții. Sînt mu… de scrimă, de tir, de înot, de volei, de atletism, de p… Cînd ieșim iar în curte, mi se spune că am fost căuta… telefon.

— Cine m-a căutat ?

Elevul de serviciu înalță din umeri :

— Nu știu. Cineva de la cota 1400.

Am înțeles. Era Sin. Mă chema spre altă țară de b…

Costache ANTO…

DIN VIAŢA PIONIEREASCĂ

PRIMII PAŞI IN... TINEREŢE

Niciodată n-ai să poţi să spui cu pre-
izie ziua şi ceasul în care ai păşit, din
opilărie ,peste pragul dincolo de care
ncepe tinereţea. Pentru că tinereţea nu
ca prietenul care apasă pe butonul so-
eriei de la intrare, ori îţi ciocăneşte în
eam, iar cînd îi deschizi uşa îţi apare
n faţă şi îţi spune : „Am sosit". Tinere-
ea vine încet, pe neştiute, şi dintr-o dată
ţi dai seama că ea e împreună cu tine
am de multişor, dar tu n-ai observat-o
înă atunci. Totuşi, de primii tăi paşi în..
inereţe îţi vei aminti şi peste cîţiva ani,
peste cîţiva zeci de ani ; toată viaţa
ei păstra în memorie amintirile unor e-
enimente şi fapte care-ţi aparţin, strîns
egate de aceşti primi paşi, care diferă
le la om la om. Numai cîţiva dintre ei
înt comuni pentru mai mulţi. Primii paşi
n tinereţe ai lui Eminescu — de pildă —
u rămas însemnaţi cu primele lui poezii
publicate de Iosif Vulcan în revista
Familia"), precum şi de setea lui aprigă
le a cunoaşte viaţa poporului, cu bas-
nele, cîntecele, limba şi obiceiurile lui.

Exemple de acest fel pot fi găsite o su-
nedenie, dar te las pe tine să răscoleşti
i să le cauţi, şi să te bucuri din tot su-
letul atunci cînd vei descoperi că oame-
ii mari au făcut, la vîrsta ta, aproxima-
iv aceiaşi paşi pe care-i faci tu. Eu
reau acum să-ţi vorbesc numai de unul
ingur, propriu tinerei generaţii din pa-
ria noastră socialistă : e vorba de *pri-
nirea în rîndurile Uniunii Tineretului
Comunist.*

E unul din primii paşi care marchează trecerea ta, din copilărie, peste pragul dincolo de care începe tinereţea ; şi unul dintre cei cîţiva paşi de răscruce din viaţa ta.

Prin clasa a II-a sau a III-a ai trăit un eveniment dintre cele mai mari şi frumoase pentru tine : ai primit cravata roşie de pionier. Şi anii tăi au trecut, luminaţi de purpurjul ei, călăuziţi de cuvintele angajamentului solemn. Dar iată, te apropii de vîrsta la care nu vei mai purta cravata. Care e vîrsta aceasta ? O ştii : *14 ani*. De acum nu vei mai fi pionier. Dar ce vei fi atunci ? Ai auzit de mult despre utecişti şi despre marele lor detaşament — Uniunea Tineretului Comunist, fie de la tovarăşii profesori sau instructori, fie citind în cărţi de istorie şi literatură, fie că i-ai cunoscut direct în uzinele, pe şantierele ori în cooperativele agricole de producţie pe care le-ai vizitat. Ai auzit şi ştii că în U.T.C sînt primiţi cei mai buni şi devotaţi tineri, îndrăgostiţi de muncă şi avînd o comportare demnă în toate împrejurările. Şi de nenumărate ori ai fost îndemnat cu aceste cuvinte : „la exemplu de la ei şi străduieşte-te să ajungi ca ei !".

Ai luat exemplu şi te-ai străduit, ţi-ai făcut un ideal din dorinţa de a fi primit şi tu ca membru al acestei mari familii, a cărei casă e întreaga patrie. Acum eşti elev în clasa a VII-a sau a VIII-a. Şi, la fel ca Miron Constantin sau a Aanei Gheorghe (de la Şcoala generală din Paşcani) Răducanu Marin (de la Şcoala generală nr 2 din comuna Grindu-Urziceni), şi încă mulţi alţii, te-ai străduit şi ai obţinut numai note de 9 şi 10 în toţi anii de şcoală, şi ai avut o comportare ireproşabilă, şi ai fost un pionier dintre cei mai activi. Iar de cîteva luni, la fel cu cei despre care ţi-am vorbit, de cînd ai început să aştepţi cu nerăbdare ziua în care vei împlini 14 ani, ai luat parte la toate acţiunile organizate cu scopul de a cunoaşte cît mai bine U.T.C.-ul şi pe utecişti : fie că ai vizitat o uzină sau o cooperativă agricolă de producţie, fie că un tovarăş activist sau un tovarăş profesor ţi-a vorbit despre cinstea de a fi utecist, despre obligaţiile şi îndatoririle pe care le vei avea odată intrat în U.T.C., fie că ai luat parte la acţiuni patriotice de înfrumuseţare a şcolii, a oraşului sau satului tău. Iar acum, bine pregătit, conştient că meriţi această cinste şi hotărît fiind să-ţi îndeplineşti toate obligaţiile, aştepţi cu nerăbdare să primeşti carnetul cel roşu. Sau, cine ştie, poate că nu de mult, la fel ca Bursucaru Cornelia (clasa a VIII-a Şcoala generală nr. 5, Bîrlad), Crăciun Ilie şi alţi şapte colegi de-ai lui de la Şcoala generală nr. 3 din Giurgiu, foşti pionieri, fruntaşi la învăţătură şi disciplină, ai trăit deja, nu de mult, această mare bucurie. Iar acum, cravata ta de pionier se află pusă în locul în care se păstrează amintirile, şi în buzunarul interior al bluzei, la piept, porţi carnetul de utecist, la fel de roşu ca şi cravata.

Nu are importanţă prea mare unde te afli, în oricare dintre aceste două situaţii. Important e ca acest prim pas de răscruce cu care îţi începi tinereţea, l-ai făcut sau îl vei face, că el va da tinereţii tale un rost, o limpezime de cristal şi idealuri dintre cele mai mari. Şi, peste puţini ani, poate că vom auzi vorbindu-se şi scriindu-se şi despre tine, aşa cum s-a vorbit şi s-a scris despre tînărul oţelar hunedorean (şi el utecist) care, dînd dovadă de curaj, riscîndu-şi viaţa, a reuşit să salveze de puhoiul oţelului topit (dintr-o oală de turnare care se perforase), o macara şi alte utilaje în valoare de milioane de lei. Sau poate că, vei lucra la un tablou de comandă dintr-o uzină, de unde vei conduce dintr-o dată mai multe maşini ; ori vei lucra pe ogoare, ca tractorist sau cooperator, obţinînd recolte mereu mai bogate, ori pe şantierele patriei. Şi vei trece, cu siguranţă, tot ca tînăr utecist, şi prin armata noastră, învăţînd să mînuieşti arma, cu care, la nevoie, să poţi apăra libertatea, cuceririle revoluţionare ale poporului condus de partid, demnitatea şi visele tale de viitor

Da, e sigur că tu, cel care printre primii paşi în tinereţe l-ai făcut şi pe acesta, vei creşte un om demn, cinstit, curajos, îndrăgostit de meseria ta, de muncă, devotat cauzei partidului şi poporului, iubind fierbinte patria noastră socialistă pentru a cărei înflorire nu-ţi vei precupeţi niciodată forţele.

C. PALTINEANU

BUCURIA CEA MARE

La redacţie am primit o scrisoare de la o elevă. Ea îşi intitulase altfel rîndurile pe care ni le-a trimis, noi însă i-am dat acest titlu pentru că din fiecare rînd reiese bucuria pe care ea, Hoajă Maria, elevă în clasa a VIII-a la Şcoala generală din Sudiţi, raionul Feteşti, a trăit-o cu puţin în urmă.

„De cîteva zile, lîngă amintirea primirii cravatei de pionier, — ne scrie Maria — păstrez încă una la fel de dragă inimii mele Este primirea în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist. După ce am depus adeziunea, după ce uteciştii mai mari ne-au vorbit despre sarcinile ce ne vor sta în faţă odată intraţi în rîndurile U.T.C.-ului, a venit şi ziua aceea, plină de emoţii şi bucurii, pe care n-am s-o uit niciodată : ziua cînd am primit carnetul roşu. L-am dus emoţionată la piept. Era tot aşa de roşu ca şi cravata de care m-am despărţit numai cu cîteva clipe mai înainte. Şi mi-am spus atunci, mie însămi, că mă voi strădui să merit totdeauna cinstea aceasta care mi-a fost acordată. Doresc — şi aşa va fi — ca examenul de absolvire să-l trec cu note cît mai mari. Aşa gîndesc eu. Şi la fel gîndesc şi ceilalţi proaspeţi utecişti : Vasile Nicolae, Nicoară Ştefan, Berlescu Livia, Munteanu Elena şi toţi ceilalţi".

ÎMPREUNĂ CU UTECIŞTII

Şi la Şcoala generală din comuna Zvinţa, raionul Orşova, mulţi dintre pionieri se pregătesc să devină utecişti. Eleva C. Mia, din clasa a VII-a, ne-a scris despre una din acţiunile pe care aceşti pionieri au desfăşurat-o împreună cu uteciştii din şcoală. Astă toamnă, zeci de pionieri şi utecişti au plantat lîngă satul lor, peste 500 puieţi de pin. Această mică pădure a fost numită „Pădurea şcolarilor". Cînd ea va creşte mare, cei care au sădit puieţii vor fi şi ei mari. Şi cînd vor trece pe lîngă ea, îşi vor aduce aminte că ei i-au sădit arborii, pe cînd se pregăteau să intre în U.T.C.

Voi păstra cu cinste...

Cînd era de vîrsta noastră

FRIDTJOF NANSEN

*Pe zăpada pufoasă şi sclipi-
oare, schiurile lasă dîre un-
luitoare. Farmecul vitezei şi
iniştea adîncă ce urcă din vale
pre înălţimile muntelui Hu-
ebii îl fac fericit pe Fridtjof.
căldură neîncercată încă
înă astăzi îi furnică parcă
rin vine. Ba nu ! Căldura asta
mai trăit-o ! Cîţi ani să fie de atunci ? Să fie patru ? Aşa e ! Era în toamna cînd împlinea 13 ani ; din undele cristaline şi repezi ale pîrîului Serka a pescuit atunci primul lui păstrăv !*

Şi totuşi bucuria ce o simte astăzi are altă intensitate. E bucuria unei izbînzi pentru care s-a străduit doi ani. Să ajungi campion de mare fond al Norvegiei la 17 ani nu e tocmai uşor ! Schiorii norvegieni sînt doar renumiţi în întreaga Europă ! Şi totuşi, el, flăcăul din Store Fröen, s-a dovedit cel mai bun ! Ce l-a ajutat ? Perseverenţa, hotărîrea, tenacitatea.

Schiurile alunecă mai la vale... O buclă, o oprire măiastră şi iată-l privind o veveriţă ce face un salt îndrăzneţ dintr-un copac într-altul... Fridtjof zîmbeşte. Amintirea îi vorbeşte de un salt, poate chiar mai îndrăzneţ, pe care l-a făcut cînd avea 14 ani ! Domnul Fabrizius, tipograful, i-a adus în dar o pereche de schiuri adevărate : din lemn de frasin lăcuit în dungi negre şi roşii.

Ce fericit a fost în ziua aceea ! Nici nu-şi mai aminteşte cît de repede a zbughit-o de acasă şi a ajuns aici, pe pantele abrupte ale muntelui. Auzi ce îndrăzneală ! Să urci pe Husebii, pe ale cărui pante nu cutează să se angajeze decît cei mai antrenaţi schiori ! Dar el, cu toate că era începător, a dat dovadă de un curaj şi îndemînare care i-a uimit pe toţi. Iar cînd şi-a făcut vînt de pe vîrful muntelui şi a sărit apoi drept de pe marginea peretelui de stîncă... Tii, ce a simţit el în acele clipe de zbor peste întinderea albă şi orbitoare de zăpadă !... Dar nici acum nu-şi dă seama ce s-a întîmplat cînd a ajuns jos, pe covorul alb ! Ştie doar că schiurile s-au agăţat ; s-au desprins din picioare, iar el a făcut un salt, adevărată acrobaţie, şi a intrat cu capul în zăpadă. Curajul nu l-a părăsit însă nici o clipă. A ieşit teafăr la lumină, s-a scuturat bine, şi-a căutat schiurile, apoi, ca şi cum n-ar fi păţit nimic, a luat-o înapoi spre vîrful muntelui. Mulţi au crezut că s-a frînt ceva în el, dar cînd l-au văzut luîndu-şi din nou avînt pentru o nouă săritură, au rămas înmărmuriţi. Prima dată a fost fără doar şi poate nesăbuită. Dar a doua oară a dat dovadă de adevărat curaj, de perseverenţă.

...Curaj, tenacitate, perseverenţă. Au fost calităţi pe care şi le-a cultivat cu bună ştiinţă încă din anii copilăriei. Ele l-au însoţit şi cînd a traversat Groenlanda pe schiuri, şi cînd a înfruntat misterioasa lume a gheţurilor Arcticei !

Ele au făcut din Fridtjof Nansen marele explorator al Nordului.

Vol. TEBEICA

Atunci, cînd despre un obiect, sau despre un edificiu afli că este foarte vechi, te uiți cu interes și curiozitate, încerci să afli amănunte, să cunoști trecutul. Așa se întîmplă și cu Liceul nr. 8 din Cluj. Oricine îți poate spune că are aproape 100 de ani de existență. Clădirea mare, cu etaj, cu grădină în față, te invită să-i treci pragul. Și, răspunzînd invitației, te aștepți să intri în clase cu pereți și bănci înnegrite, cu dușumele roase...

FLORILE AU GLAS?

Nu știu dacă toate florile din lume pot vorbi, dar, la școala despre care vă povesteam mai sus, da! Florile au glas. Și ca să nu credeți că exagerez, să vă spun cum... am intrat în vorbă cu ele.

De cum pășești în școală, pe culoarele mari care se deschid în stînga și în dreapta și, mai ales pe scara largă care te conduce spre etajul de sus, sînt multe ghivece de flori. Pe fiecare treaptă, de o parte și de alta. Dacă pricepi cît de cît glasul florilor, ai să afli că elevii le poartă de grijă, că deși trec pe lîngă ele sute și sute de copii zilnic, lor nu li se clintește nici o frunză, nici un fir de... pămînt din jur.

CÎNTEC DE LEAGĂN

Fetița brunetă cu părul scurt, vioaie și veselă a rămas pe gînduri. A devenit dintr-o dată serioasă, gravă, cînd a auzit propunerea colegilor. Să reprezinte detașamentul, școala la concurs. Ea știa că liceul are o veche tradiție culturală că, în fiecare an, corul, dansurile, brigăzile artistice, echipa de teatru, au fost apreciate ca printre cele mai bune din oraș. Anca a văzut albumele cu fotografii vechi, caietul cu impresii... De aceea, simte o mare răspundere pe umerii ei...

În sala cufundată în întuneric, nenumărați ochi sînt ațintiți spre scena unde o fetiță brunetă cîntă cu multă căldură și ochii ei negri strălucesc de emoție. Dar, totul pare atît de firesc! Cîntecul de leagăn se strecoară în sală, poposește lîngă fiecare spectator. Cînd lumina se aprinde, pioniera Denițiu Anca privește aproape speriată sala, întîmpină cu sfială aplauzele. În acest timp juriul hotărăște: premiul I!

CELE DOUĂ GEMENE FAC ÎNCURCĂTURI

Gemenele, știți și voi, se aseamănă între ele ca două picături de apă. Așa sînt surorile Rodica și Monica Ananie din clasa a III-a. Amîndouă blonde, cu codițe, amîndouă sînt vesele, prietenoase. Cu toate acestea n-ar fi fost nimic dacă n-ar fi ținut amîndouă să facă parte din echipa de teatru de păpuși. Pentru că de aici au pornit încurcăturile. Niciodată nu se știe care este „Motănelul" și care... „oala cu smîntînă", sau care dintre ele este „iedul cel mic" și care „cel mijlociu". Și măcar de ar fi mai mult timp ca să descurci încurcăturile. Dar nu-i! Cît de curînd, teatrul de păpuși al școlii este așteptat la grădinița de copii din apropiere și la alte grădinițe. Ca să nu mai vorbim de celelalte spectacole pe care le vor da pentru copiii mai mari. Și cînd te gîndești că în toți ceilalți ani echipa de teatru de păpuși a fost printre primele din oraș! Ce mai, tradiție veche. De curînd însă, motivele de îngrijorare ale echipei de teatru s-au spulberat complet. De ce? Uneia dintre gemene i-a căzut un dinte! Semn sigur pentru a fi deosebite cele două mînuitoare.

„OCHI DE ȘOIM"

Vă spun de la început: nu este porecla vreunui viteaz neînfricat, ci a unei... fete. Da, a unei fete care se numește Grigore Liana din clasa a VI-a. I se poate spune „Ochi de șoim" pentru că apreciază bine distanțele, deosebește lucrurile care doar se zăresc. Dar nu numai atît. Ea le și redă foarte frumos în culori, pe hîrtie. Ați ghicit! Pictează cu mult talent.

Dar colegii sînt niște critici necruțători (din prietenie). Ei vin cu argumente dintre cele mai autentice. Aceasta pentru că la Muzeul de Artă din oraș, adesea ei merg în grupuri să vadă operele de artă. Uneori îi însoțesc tovarășii profesori de specialitate. Atunci pun fel de fel de întrebări despre compoziție, perspectivă, subiect, luminozitate...

*

Așa, prin cîntec, joc, poezie, prin continuarea bogatei tradiții cultural-artistice, pionierii dau bătrînului liceu... o tinerețe fără bătrînețe.

Elena MANESCU

In gînd, oricine face 2-3 călătorii cu racheta în cosmos, dar în vacanță ai unica ocazie să parcurgi cu adevărat cîțiva metri cu acest vehicul.
Cam puțin... dar tot e ceva!

30 DE EROI (XIII)

CU PLUGUȘORUL

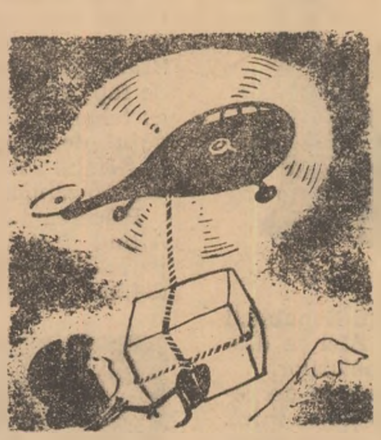
Versuri: M. LASTUN — Desene: G. BURSCHI

Postul meteorologic
E-așezat în vîrf de munte,
Împrejur — zăpadă, jnepeni...
Urme — doar de lupi și ciute!

Stă aici un om să vadă
Semnele din aparate.
Ploaie, vînt, viscol, zăpadă
El le-nfruntă dîrz pe toate.

Uneori, elicopterul
Alimente îi aduce.
Cine pe ghețuș și viscol
Sus în pisc se poate duce?

Dar, deodată, se zăresc
Cum pe serpentină-ncoace,
Se avîntă, se opintesc
Parcă două ghemotoace.

Ce să fie? Ce să fie?
Nu-s nici lupi și nu-s nici ciute;
Dan și Tudor sprinteni suie
Spre cabană, iute, iute.

Ne primiți cu plugușorul?...
Meteorologul are
Ochii umezi cînd ascultă
Strămoșeasca lor urare!

Ce povestește un om de zăpadă

Am văzut lumina soarelui în ultima zi de școală. Prin apropiere se băteau cu bulgări de zăpadă vreo 10—15 copii. Era destul de vesel să-i privești. Cîțiva bulgări m-au lovit și pe mine. Aș fi vrut să intru în luptă, dar ceva, ca o greutate de plumb, mă ținea drept și țeapăn. Undeva, nu prea departe, s-a auzit sunînd un clopoțel și bătălia cu bulgări de zăpadă s-a întrerupt. Soarele era destul de puternic. Îi simțeam razele fierbinți în spate și la ceafă. Mă încălzisem și mi se făcuse somn. Cred că am și ațipit puțin. Cînd am deschis iar ochii, soarele dispăruse. De sus cădeau fulgi mari și pufoși. S-a auzit clopoțelul și curtea s-a umplut într-o clipă de zarvă și veselie.

Credeam că o să înceapă iar bătălia cu bulgări de zăpadă. Dar de data aceasta, copiii s-au îndreptat spre poartă aproape fără să mă observe. Unii dintre ei își aruncau servietele și căciulile și strigau:

— Vacanța! A sosit vacanța!

Am privit în jur cu atenție. Voiam să știu și eu cum arată această vacanță. N-am zărit-o însă nicăieri. Și mi-a părut rău. O clipă speram că măcar ea o să-mi țină de urît. Atunci l-am zărit nu prea departe pe băiatul cu fular alb. S-a oprit la cîțiva pași, fără să mă privească. Cred că nici nu știa că sînt prin apropiere. Părea ori prea supărat, ori prea îngîndurat. Și-a deschis servieta, a scos un carnet, s-a uitat lung peste el, apoi a lăsat servieta să-i cadă la picioare și el a rămas neclintit în același loc. A stat așa mai bine de-o oră. Fulgi mari și pufoși i-au albit sprîncenele, obrajii, umerii. Începusem să cred că în curînd o să devină om de zăpadă. Mai mult chiar, începusem să cred că și eu fusesem un băiat cu fular alb. Am încercat să-mi amintesc ce supărare mă făcuse să stau să mă acopere fulgii mari și strălucitori, dar n-am reușit. M-am hotărît atunci să intru în vorbă cu noul meu vecin, dar el, chiar în clipa aceea, s-a scuturat și a redevenit băiatul cu fular alb. Și-a ridicat servieta și a plecat.

Am vrut să fac același lucru, dar mi-a fost peste putință. De ciudă, mi-am scuturat pipa, am închis ochii și-am adormit. M-au trezit abia a doua zi. M-au trezit glasuri vesele. Fete și băieți, în niște costume ciudate, alergau prin curte. Alergau după fulgi. De pe treptele de piatră de la intrare, cineva a strigat:

— Gata! la repetiție!

Cît ai bate din palme costumele acelea ciudate și frumoase au dispărut. La cîțiva pași a rămas numai băiatul cu fular alb. Pînă în clipa asta nu-l zărisem. Stătea ca și ieri să-l acopere fulgii. N-am mai încercat să intru în vorbă cu el de teamă să nu plece. Totuși, după vreo oră, s-a scuturat de fulgi și a plecat. Vreo trei sau patru zile n-am îndrăznit să-l întreb nimic. Mă mulțumeam doar să-l privesc. Colegii lui plecau la concursuri de săniuțe, de patinaj, vizitau muzee, se pregăteau pentru carnaval. Numai el venea și stătea ceasuri întregi în ninsoare. A patra sau a cincea zi, mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat:

— De ce ești supărat? Vrei să devii om de zăpadă și nu reușești?

Băiatul cu fular alb s-a întors spre mine (pînă atunci parcă nici nu mă văzuse), m-a privit cîteva clipe, apoi a înălțat din umeri și a murmurat:

— Nu vreau să devin om de zăpadă.

— Atunci, de ce stai să te acopere fulgii?

— Așa, ca să mă pedepsesc.

— Să te pedepsești?! Pentru ce?

— Pentru că... Pentru că nu prea mă înțeleg cu matematica. Am rămas corigent.

— Cine-i matematica? Fetița aceea cu diademă de stele și cu rochie albă?

— Nu! Aceea-i Ileana Cosînzeana. Matematica arată altfel...

Băiatul cu fular alb și-a scuturat fulgii de zăpadă de pe umeri și a plecat mai abătut și mai îngîndurat parcă. Din ziua aceea nu l-am mai zărit. S-o fi supărat. Mai bine nu-l întrebam nimic. Ori, cine știe, poate că n-a mai venit din cauză că n-a mai nins. Zilele sînt senine și frumoase. Abia aștept să ningă iar

A. COSTACHE

ÎNTÎM
UNUI
BRAD

La trei paşi de copacul însemnat cu marcajul „Spre ta 1400", trăia odată un bräduț nespus de curios. ıtul îl interesa. Învățase alfabetul vîntului, istoria otimpurilor şi gramatica ploii. Pentru un brăduț, este cunoştinţe sînt absolut trebuitoare. Dar îl mai eresau şi altele! Cum reuşesc oamenii să se mişte colo-colo fără să-şi rupă rădăcinile? Poate că au rădăcini? Atunci cum îşi procură seva? Cu npul, a găsit şi la aceste întrebări răspuns, ajutat o veveriță foarte învăţată, care obişnuieşte să-şi itreacă timpul liber în preajma hotelului „Alpin". eunăzi, brădutul a aflat însă ceva care l-a pus în ală încurcătură. El ştia că, din brad, oamenii fac felul de obiecte. Dar tăietorii aleseseră, în ajun, ste brazi din care era imposibil să scoți o scîndură lumea. Veverița îl informă, zîmbind:

— Dragă, dar ăştia sînt brazi de Anul nou! Cum -ți explic... În fiecare iarnă, oamenii au o sărbă- are anume. Pregătesc bucate de soi, îmbracă straie ese, dar ceea ce face frumusețea acestei sărbători it brazii pe care îi aduc în fiecare casă, împodo- ndu-i cu tot felul de minunății!

Brăduțul căzu pe gînduri. Ceea ce aflase de la ve- riță făcu să-i bată inima mai repede, cu un simță- nt de nestăvilită curiozitate. Fusese încredințat că e totul despre rostul brazilor pe lumea asta se pre- tea să devină un brad puternic şi sănătos, potrivit ntru catargul unui vas sau pentru o garnitură de bilă. Dar acum afla că brazii pot să-i bucure şi alt chip pe oameni! Brăduțul era fermecat de eastă noutate. Îşi închipuia un întreg exod sărbă- esc al brazilor spre oraşe şi sate, în ajun de ul nou.

şi în minte îi încolți un gînd îndrăzneț: să vadă cu oprii lui ochi dacă lucrurile stau întocmai aşa cum povestise veverița!

Veți spune că nu se poate ca un brăduț să por- ască de capul lui la drum, prin lume! Dar cum s-a ut ca Harap Alb să priceapă graiul albinelor, iar ronul Münnchausen să călătorească pe o ghiulea? bine, tot aşa e posibil ca un brăduț să părăsească durea! Fireşte, tentativa lui a fost din cale-afară îndrăzneață şi poate că lipsa de experiență l-ar împiedicat s-o ducă la capăt cu bine, dar chiar ieşirea în şosea a avut norocul de a întîlni o echipă reporteri ai „Scînteii pionierului"! Aflînd ce urmă- te, reporterii i-au spus:

— Prea bine! Vino cu noi, brăduțule! Avem eaşi țintă! Te vom duce acolo unde oamenii şi zi sărbătoresc sosirea Anului nou!

RĂDUȚUL U SE TEME E SOMN

Primul popas l-am făcut la Palatul Republicii ialiste România, în Bucureşti: Aici se des- ura tradiționalul carnaval al pionierilor.

— Apleacă-te de vîrf! — îl sfătuieşte un re- ter şi Brăduțul, ascultător, reuşeşte să intre. d să înceapă să urce scările, de sus se rosto- esc sunetele strălucitoare ale unor trîmbițe mediat de jos le răspund altele. Dar ce-i văd ii? Ca din pămînt sau ca picați din cer au rut o sumedenie de personaje de basm: Se- , Ochilă, Flămînzilă, Motanul încălțat, poiul, Zîna zăpezilor, Iepuraşul. S-au rînduit scenă şi au izbucnit: „La mulți ani!"

Trei mii de glasuri au răspuns în urale.

— Tii! Tii! se miră Brăduțul. E drept că, ori, în crengile mele se izbesc sumedenie de ariuu!"... Dar ce aud aici e cu totul altceva. uat de vîrtej, el urcă nişte scări în spirală d deodată de sus au început să cadă confete. nge, ninge!" — îşi agită Brăduțul crengile, bucuria pe care numai brăduții o au la că- ea zăpezii. Reporterii au rîs cu înțeles şi abia urnit mai departe.

— Bine ai venit, nepoate! — aude el un glas deasupra capului. Era bradul cel mare, în- cat cu podoabe şi daruri.

— Vai, unchiule, ai asudat sub povara asta!

— Te înşeli, nepoate, mă simt foarte bine!

in fundul scenei apare o matahală cu un rn imens, rotindu-şi ochii cu îngîmfare.

— Baronul! Baronul Minciunică!... îi dau iii cu tifla.

ar tot îl lasă să-şi depene scornelile şi... se pădesc de rîs. Baronul face o reverență şi retrage cu demnitate. Aplauze şi iar aplauze!

— „E singurul mincinos pe care copiii îl aplau- dă" — îl asigură un reporter pe Brăduț.

Nu scăpă din nedumerire că şi îl traseră de crengi... într-o sală unde nişte jucării mari, de metal, mergeau singure. „E maimuțoiul mecanic acela" — îl informează un reporter. „Iar cel de dincolo e un robot" — adaugă altul.

Brăduțul se scarpină la ceafă cu o... rămurică: „Hotărît lucru! În ziua asta nu trebuie să te miri de nimic!".

În zgomot şi veselie, amețit de lumini şi fel de fel de muzici, nu ştie cînd s-a trezit dintr-o dată într-o linişte cum numai pe la el pe acolo se întîlneşte. Apare un copil îmbrăcat în alb, cu totul şi cu totul în alb, iar pe piept cu cifrele „1966". Iarăşi miile de voci izbucniră — de data asta cîntînd „Mulți ani trăiască!"

Piciul în alb face un semn cu mîna şi iar se aşterne tăcerea. De undeva picură printre ghir- lande „Noapte bună, copii!" Noapte bună!... re- petat şi prelungit. Începu să i se legene şi lui vîrful... de somn. Dar un reporter observă şi-l scutură de o creangă.

— Aaaa, da! se freacă Brăduțul la ochi. Mie, somn?! Şi-o porni țanțoş spre... Palatul pionie- rilor.

PREMIUL PENTRU CEL MAI BUN COSTUM

— Invitația dumneavoastră!

Brăduțul făcu ochii mari:

— Ce fel de invitație?

Tovarăşul portar al Palatului pionierilor în- cepu să-i explice cu răbdare ce înseamnă o in- vitație. Brăduțul îl ascultă atent şi deodată spuse grav:

— Eu sînt reporter!

Am rîs cu poftă, dar, la drept vorbind, Bră- duțul nu exagerase cu nimic! De altfel, ne-o luă grăbit înainte, cu o autentică curiozitate gaze- tărească. Primul drum a fost, se înțelege, la bradul cel mare, împodobit de pricepuții artişti din cercurile Palatului pionierilor. S-a recoman- dat cuviincios:

— Vin de la munte. Aş dori să stăm puțin de vorbă!

— Cu plăcere, răspunse uriaşul pom de iarnă, în clinchetul dulce al globurilor sale. Ce anume te interesează?

...Dar Brăduțul nu mai era acolo! Ce se în- tîmplase? O zărise pe vechea sa cunoştință, ve- verița! Dar apropiindu-se, îşi dădu seama că nu e veverița, ci... o fată costumată în veveriță!

— Iertați-mă, bolborosi el uimit.

— Nu face nimic. Hai să dansăm! spuse ve- selă fetița.

Poți să refuzi o astfel de invitație? Iată-l deci pe Brăduț încercînd, fără prea multă îndemî- nare, să intre în ritmul unui vals. Încet, încet, căpătă ceva mai multă siguranță în mişcări, ba atunci cînd muzica încetă, strigă că ar fi bine să înceapă din nou!

— Nu vrei să vezi, mai bine, o piesă? îl în- trebă pretinsa veveriță.

Pînă să se dumirească el despre ce este vorba, se trezi instalat în sala de teatru. Aici, în vacan- ță, au loc aproape zilnic spectacole. Dar mai există şi un teatru de păpuşi! Mare fu mirarea Brăduțului descoperind că micile personaje erau de fapt din lemn şi stofă, pe care le însuflețeau cu talent nişte copii! „Ah, gîndi mulțumit Bră- duțul, de asta cu siguranță că veverița mea de la hotelul „Alpin" habar n-are! Am ce-i po- vesti o săptămînă!"

Plăcerea lui cea mai mare era carnavalul. Aflînd că şi aici este un carnaval, ba chiar şi o paradă a costumelor, dădu fuga. Prin fața sa defilau „iepuraşi", „cow-boy", „ursuleți", „cos- monauți"... Oare cine avea să ia premiul pentru cel mai reuşit costum?

Veselie, voie bună.

Deodată, cineva îl luă repede de o ramură şi, fără să-şi dea seama ce se petrece cu el, se trezi pe scenă!

— Iată cea mai reuşită mască! strigă prezen- tatorul.

— Extraordinar! Ce costum ingenios! strigau spectatorii, aplaudînd. Merită premiul întîi! Să juri că-i un brăduț adevărat!

— Dar asta şi sînt: un brăduț adevărat! strigă el în microfon. Pe cuvîntul meu!

— Ha-ha, ce glumeț! Bravo! Ai haz! rîdeau spectatorii.

„E cazul să-l scoatem din încurcătură" ne-am spus noi, amuzați.

Un ceas mai tîrziu, eram departe, în drum spre munții Bucegi. Reportajul nostru continua...

ÎN ÎMPĂRĂȚIA BRAZILOR

Fulgii mari, ca nişte lentile de ochelari, foş- neau domol în văzduh împodobind Vîrful cu Dor, văile, stîncile severe, caprele negre pieptă- nate de crengile brazilor. Deşi nu-s împodobiți cu globuri multicolore, cu jucării şi ciocolate, brazii din pădure au un farmec al lor, aşa cum apar acum, îmbrăcați în marmură albă. Brădu- țul care ne însoțeşte, deşi îi cunoaşte bine pe frații lui mai mari, îi priveşte cu un fel de uimire şi de respect; la poalele lor, nenumărați copii au poposit spre a-şi petrece o parte din vacanță! Brăduletul e mîndru că cei din nea- mul lui sînt persoane atît de importante! În preajma lor, oamenii se simt nespus de bine... Numai de la şcoala sportivă de elevi din Braşov au sosit 145 de mici sportivi. Tabăra turistică şi-au amenajat-o aci, la Predeal, pentru 12 zile. Sforăind, funicularul urcă mereu spre pîrtia Clăbucetului.

Jos, se aude o voce:

— Pe locuri, fiți gata, start!

Schiurile, bețele stîrnesc din zăpadă comete... Numerele de pe piepturile schiorilor nu se mai desluşesc, nici trupurile lor. Mişcările la proba de slalom special, printre obstacole, cer precizie şi calm. Fiecare greşeală te costă o „mătanie", o „rostogolire". Da, se mai întîmplă. Mi-a măr- turisit chiar şi schiorul Florin Caşcaval, elev în clasa a VII-a la Şcoala generală din Săcele, care a ocupat un loc fruntaş la campionatele republicane de schi rezervate copiilor...

Dar iată că se pregătesc pentru start alți concurenți. Dorina Munteanu (Şcoala generală nr. 2 din Braşov), înainte să se angajeze în luptă cu secundele, ne-a mărturisit:

— Pîrtia Clăbucet îmi dă multe emoții. N-am schiat niciodată pe ea.

— Aş vrea — ne-a destăinuit apoi schiorul Tuțurea Ovidiu, elev în clasa a VII-a la Şcoala generală nr. 4 din Braşov — să le fac părinți- lor mei o surpriză: să cuceresc titlul de cam- pion la proba de slalom uriaş.

...S-a dat pornirea. Schiorii zboară pe pîrtie. Deodată, un strigăt:

— Feriți!! Pericol!!

Pe pîrtie apăruse un brad! Nimic mai pericu- los decît să te ciocneşti de el! Schiorii frînară.

Dar, culmea: bradul ba se ap părta! Un brad mişcător!? Ma pe... schiuri! Ați înțeles, desigu duțul nostru! Se înscrisese chi la un curs de schi! E destul plus, nu se teme de vreo ciocni

LA RUSETU

Un moşneag cu barba albă, l nunchi, cu mustățile răsucite pe între oglinzile pereților sălii, g tea darurilor din spate. Mirînd ferii de pe crengi, lumînările, c şile, apoi numără cu răbdare din brad. Erau 3 100 de 10 şi d lor 650 de fii de țărani din com giunea Galați. Moşneagul ridic şi deodată apărură doi cerbi cu

Orchestra abia putea să acop mele. Cinci copii au luat star saci". Legați la ochi, concuren o foarfecă în mînă de o sfoa daruri... Dar fiecare ciocolată, bomboane, fiecare portocală te să răspunzi la întrebarea din p Viorel, fără emoții răspund noastră de producție a strîns kilograme sfeclă, 2 634 kilogr kilograme porumb". Foarte b Moş Gerilă. Aplauzele nu se duțul exclamă:

— Cunosc bradul acesta uri Bărăgan tocmai din munții V

Făt Frumos (Glăvan Costi (Dumitraşcu Vasilica) s-au op mirîndu-i pe „cosmonauții" chiar acum dintr-o călătorie l Saturn! Cîteva fetițe îmbrăca ționale trec prin fața lor, cu struguri, de floarea-soarelui,

ɔia, ba se de-
ɒult : un brad
că era... Bră-
în ziua aceea
talentat și, în
cu copacii...

ɪngă pînă la ge-
ste urechi, se ivi
fiind de greuta-
u-se, privi luce-
iocolatele, păpu-
cifrele colorate
e 9 — notele ce-
ɪuna Rușețu, re-
ă mîna dreaptă
alte daruri.
ere rîsetele, glu-
tul în „cursa în
ții se apropie cu
ră încărcată de
ɪiecare pungă cu
„costă" : trebuie
ɪunga respectivă !
e : „Cooperativa
la hectar 21 000
ɪme grîu și 2 643
ne — îl felicită
mai presc. Bră-

aș... a fost adus în
rancei !
ă) și *Cosînzeana*
rit lîngă brad, ad-
care s-au întors
ɪngă, tocmai din...
te în costume na-
coșuri pline de
chiar și cu pepeni

verzi... Au de unde. Cooperativa lor s-a îmbogățit și mai mult în anul acesta !

Deodată, la ferestrele căminului cultural răsună buhaiul ritmat de tunetele bicelor.

În jurul bradului, copiii spun ghicitori, recită poezii de Eminescu, de Arghezi, de Nicolae Labiș. Brăduțul-reporter strigă cînd orchestra încetează pentru cîteva clipe : „Vă urez, copii, note mari, pe '66 și să creșteți mari cît bradul acesta din sală !".

Rîsetele, glumele, înfloresc pretutindeni... E o adevărată seară a bucuriei, a fericirii.

PITEȘTI

Intrarea în împărăția lui '66 este străjuită de doi nostimi și binevoitori halebardieri : ursuleții din fotografie (foto 1).

Aici, la un an odată, becurile cîntă, brăduții șușotesc mistere, iar păpușile țopăie pe crengile brazilor și silabisesc : „Mămico, vreau o fundă !" (foto 2).

Lumini, culori, larmă multă.. Și... nimeni nu bate cu tocul în masă : „Liniște !". Chiar dacă aici nu te auzi cu cel de lîngă tine !

Cîte nu poți face, cîte nu poți vedea... Cu brațele pline de daruri, îți sucești gîtul după tentațiile care-ți dansează deasupra nasului, aproape să le atingi (foto 3).

PLEACĂ UN TREN PE DRUMURILE ȚĂRII

Reporterii au întîlnit un grup de copii :

— Unde ați pornit voi, acum, seara ?

— Mergem la Gara de Nord să-l felicităm pe mecanicul de pe locomotiva personalului 5 007 și să-i spunem la mulți ani ! Știți, el pleacă în cursă, are să străbată toată Moldova, și noaptea de Anul nou o s-o facă pe drum. Nu vreți să mergeți și dumneavoastră cu noi ?

— Mergem, cum de nu !

Brăduțul era tare bucuros. El a aflat că băieții și fetele sînt în clasele a III-a, la Școala generală 150 din București, și că au primit cravatele roșii numai cu cîteva zile în urmă.

— Înseamnă că sînteți niște elevi fruntași la învățătură, dacă ați devenit pionieri ! — și-a dat cu părerea unul dintre reporteri. Așa și era. Protopopescu Dana și Graur Carmen au numai medii de 10, iar ceilalți — Pîrvan Doina, Dobrescu Dan, Zarman Andi, Deac Carmen — au numai 9 și 10. Numai Munteanu Gabriela are și vreo doi de 8.

Discutînd așa, au ajuns la gară. Pe peron era forfotă mare. Sute de călători se grăbeau să i-o ia înainte noului an, pe care voiau să-l aștepte la casele lor, cu mesele încărcate. Trenurile, cu locomotivele învăluite în aburi, veneau și plecau grăbite. Brăduțul era uimit de tot ceea ce vedea. Dacă nu s-ar fi ținut de reporteri și de grupul pionierilor, neobișnuit cum era cu asemenea aglomerație, cu siguranță că s-ar fi rătăcit. Așa însă au ajuns cu toții la locomotiva personalului 5 007, căruia tocmai îi fusese anunțată plecarea. Mecanicul, tare bucuros de surpriză, s-a aplecat peste portiera locomotivei, a ascultat felicitările și urarea „La mulți ani". Copiii i-au oferit un brad miniatural, frumos împodobit. Mecanicul le-a mulțumit, urîndu-le să fie sănătoși, să obțină rezultate bune la învățătură. Apoi, scoțîndu-și șapca, i-a salutat și, întorcîndu-se la tabloul de comandă, a apăsat pe o manetă. Învăluită în aburi, locomotiva a început să pufăie din greu. Trenul pleca spre depărtări.

BRĂDUȚUL SE ÎNTRISTEAZĂ, DAR NU PENTRU MULTĂ VREME

Călătoria Brăduțului și a reporterilor noștri se apropia de sfîrșit. Micul sol al pădurilor alpine era încîntat. Se gîndea de pe acum, cu plăcere, la lungile nopți de iarnă pe care avea să le petreacă povestind pădurii tot ceea ce văzuse.

În cutiuța sonoră a tranzistorului, vibra glasul unui crainic :

— Este ora 23 și 45 de minute !

Ferestrele caselor străluceau, bogat luminate, și prin fiecare se putea zări un brad împodobit. Brăduțul simți o strîngere de inimă.

— Ce-i cu tine ? Te-ai întristat !

— Mi se pare, rosti mîhnit Brădulețul, că am uitat ceva foarte important. La urma urmelor, nu sînt un brad mai rău decît alții, nu ? Cu toate astea, situația mea nu e de invidiat. Ce-i drept, am călătorit, am văzut o mulțime de lucruri, dar am uitat tocmai principalul : că și eu puteam să-i bucur pe oameni în noaptea Anului nou. Mi-am nesocotit rostul.

Acum, și Brăduțul nostru este fericit.

Într-adevăr, chestiunea era destul de serioasă. Dar unul din reporteri avu o idee :

— Nu fii trist, Brăduțule ! Știi ceva ? O să te împodobim chiar acum ; vei fi pomul de iarnă al reporterilor și al cititorilor „Scînteii pionierului" !

Vă închipuiți plăcerea și mîndria cu care Brăduțul primi această propunere ! În curînd, pe ramurile sale tinere se puteau vedea globuri strălucitoare, bomboane în cuvenita poleială și (altfel nici nu s-ar fi putut !) blocnotesuri, creioane și o sticluță cu cerneală tipografică ! Era doar un brăduț-reporter !

— Atențiune ! La al cincilea semnal va fi ora 24 !

...La mulți ani, dragi cititori !

În călătoria sa, brăduțul a fost însoțit de reporterii noștri **Ovidiu ZOTTA, Nicolae BULGARU, Constantin DIACONU** și **Ilie TRAIAN.** Fotografiile le-a executat **Grigore PREPELIȚA,** desenele, **Stela CREȚU,** iar prezentarea grafică, **Rozalia BARANY.**

Draglinele şi lacul

La început a crezut că e o glumă. N-a observat cînd au apărut. Sau, cel puţin, nu le-a luat în seamă. Numai că, s-a pomenit luat în răspăr. Adică în... răzval.

— Bună dimineaţa, cîmpie !

— Nu prea-i bună, dacă mi-aţi călcat hotarele. Şi apoi, de ce îmi spuneţi **cîmpie**? Orice copil de şcoală ştie ce sînt şi cînd este scos la hartă mă caută cu degetul pe lîngă Dunăre. Numai ce auzi pe cîte unul care a învăţat papagaliceşte: Nedeia, Potelu, Suhaia, Greaca, Brateş. N-aţi auzit de **lacul** Brateş ?

— Am auzit. Dar nu prea mai e lac. Haap !...

S-a tras înapoi să-şi adune puterile, să înfrunte namilele care au apărut cu gurile căscate.

— Şi nici Greaca n-o să mai fie !

— Ce n-o să mai fie ?

— Ceea ce te crezi tu.

Dintr-un ochi de apă s-a scurs o lacrimă, apoi alta, şi alta, şiroind.

— De ce nu o să mai fie ?

— L-au izolat cu 40 km de dig.

— Cine ?

— Pe Stroiescu îl cunoşti ?

— Nu.

— Dar pe Nistorenco ?

— Nici pe el.

— Atunci, pe cine cunoşti ? Ştii unde te afli ?

— La marginea Galaţiului. Orice copil de şcoală ar putea să mă descrie : „Lacul Brateş are o întindere de aproximativ..."

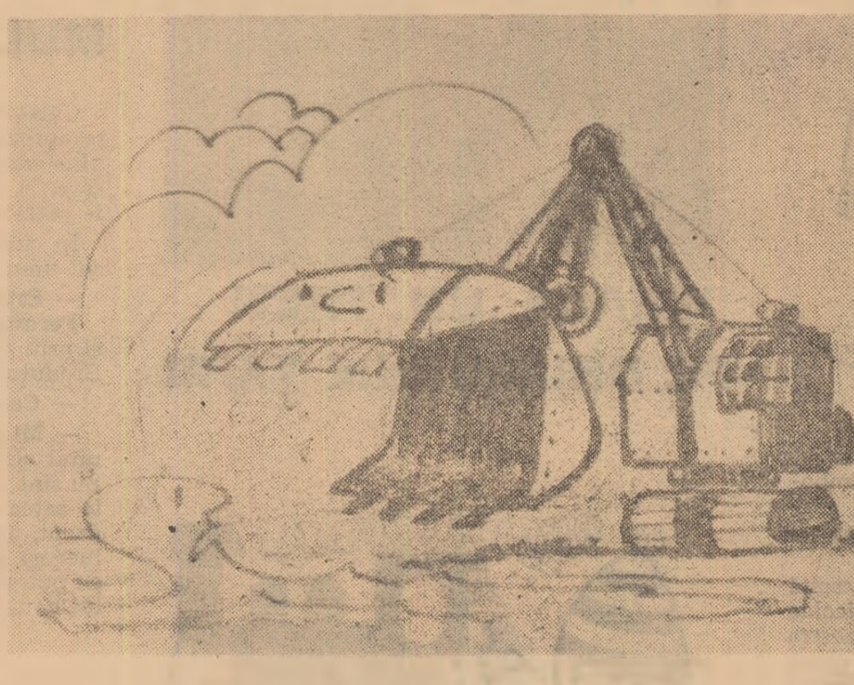
Ar mai fi vrut să înşire multe, dar nu mai avea putere. Şi asta, fiindcă de fapt nu mai exista. Draglinele îi storseseră aproape toată viaga de... apă, aducînd pămîntul din adînc la lumină.

Lacul, puţintel cît a mai rămas şi retras undeva într-un ungher, s-a pomenit în toamnă cu o altă surpriză :

— Bună dimineaţa, floarea-soarelui !

— Şi voi, bănuţi de aur, bine v-am găsit ! Au venit culegătorii să vă adune...

Bănuţii de aur erau ştiuleţi dolofani, crescuţi alături de coroniţele rotunde de floarea-soarelui, pe o

întindere de peste 3 000 de hectare, unde înainte lîncezeau bălţile şi împărăţea ţînţarul.

Şi acum, pentru a linişti... apele (cîte au mai rămas neizgonite în Prut, pe canalele trasate de dragline) Brateşului, am să redau dialogul avut cu inginerul şef Gheorghe Lupoaie, din cadrul grupului de şantiere-hidroamelioraţii Galaţi :

— Lacul Brateş mai există sau nu ?

— Nu aşa cum arată pe hartă, unde de fapt ar trebui să se facă loc cîmpiei existente în realitate şi care, treptat, se măreşte, micşorînd pata albastră de pe hîrtie. De altfel, aici, pe pămîntul „scos" din Brateş au şi apărut două gospodării de stat, care au strîns în toamnă prima recoltă.

— Dar peştele ?

— Aproape dispăruse. Din cauza apelor care secau în bună parte pe timp de secetă, vara. Se va crea în schimb un lac artificial, curat, şi în el — o crescătorie piscicolă.

Şi încă ceva. Gălăţenii vor avea la îndemînă o plajă bine amenajată, în apropiere de oraş.

Al. PROFIRIU

O poză din album ? Da. Atunci, cînd ne-am fotografiat acasă la crăiasa albinelor, învăţam primele litere. Acum am crescut mari, ştim tot alfabetul. Am putea să-i trimitem şi o scrisoare !...

Serile la Petreşti

De cînd a venit iarna, în oricare seară te-ai duce la căminul cultural, ai să vezi lumină. Şi la bibliotecă, şi în sala cea mare, unde se dau spectacole.

Lumina se stinge numai atunci cînd Nicolae Marin, operatorul, dă drumul la aparat. Niculina Leu, directoarea, nu se laudă de loc cînd spune că iarna la căminul cultural e un fel de loc de întîlnire pentru cei din Petreşti. Aici, ai să vezi în fiecare zi şi copii, şi tineri, şi vîrstnici. Se întîlnesc — fie că vin să ia o carte de la bibliotecă, fie la serbările echipei culturale (cei mai curioşi, care n-au răbdare pînă la spectacolul de duminica, vin şi la repetiţii), fie că vin la cinematograf. La cel nou, cu 370 de locuri. Şi cum să nu vină, cînd la căminul cultural e atît de plăcut totul. Oamenii sînt veseli, peste tot e cald şi curăţenie.

Sînt mulţi cei care vin cu regularitate la căminul cultural. Dintre ei, moş Ilie Gheorghe e nelipsit. Mai ales de la filme. A auzit că în seara asta (cînd am vizitat satul) este un film românesc în două serii — „Neamul Şoimăreştilor" — şi nu vrea să-l piardă. Pînă începe filmul, mai stă de vorbă cu doi cooperatori de la sectorul zootehnic. Cu Firică Trandafir şi Nicolae Stere.

— Cum merg treburile, măi băieţi ? se interesează el.

— Bine.

— ...Ssst ! spune moşul. Începe filmul !...

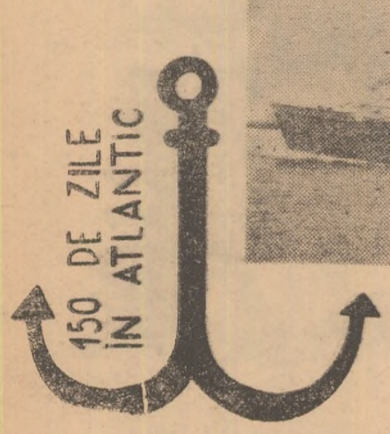
Lumina s-a stins şi în sală s-a aşternut, o dată cu întunericul, liniştea deplină.

Filmul aşteptat cu nerăbdare, rulează pe ecran. Cooperatorii din Petreşti-Argeş petrec încă o seară plăcută la căminul cultural.

E. ROŞCA

AMERICA — EUROPA, FĂRĂ BILET !...

de AL. DINU IFRIM

(IV)

Radiotelegrafistul îşi ia căştile de la urechi. Pe faţă îi stăruie un zîmbet. O bucurie, care de fapt e a altuia.

— Aşadar, încă un apartament, anunţă el.

— Eu am primit în noul cartier Tomis. S-au ridicat acolo nişte blocuri cum n-a văzut Constanţa. Frumoase de tot !

— Acum or fi răsărit altele şi mai frumoase, că e vreme de cînd am plecat

— Apartamentul tău în ce bloc e ? Pe ce stradă ?

— Pe Crizantemelor...

O veste îmbucurătoare, sosită pe vas, cum au mai fost şi altele de acest fel : mai mulţi marinari fuseseră înştiinţaţi că au primit apartamente confortabile. Cei dragi îi aşteaptă la noile adrese.

A mai rămas puţin şi se vor revedea. Marinarii, cînd ies din cart, tocmai de aceea întîrzie uneori pe punte. Ochii lor, cercetînd zările, întîlnesc parcă într-un punct depărtat pămîntul drag, natal.

O pasăre fîlfîie stins din aripi, pe deasupra capetelor.

— Musafirul !

— Cel ascuns după lăzi ? ! Nici vorbă ! E acolo. Şi nu-i numai el acum pe vas, ne-au mai însoţit cîţiva. S-au aşezat pe punte, s-au strîns la pupă. Aşteaptă să le dea bucătarul raţia de alimente.

— Nu le-or mai fi plăcînd peştele. Dar... ia te uită ! Altă pasăre. Zboară ca săgeata. Jos, pe creasta valurilor. Ce pasăre să fie ?

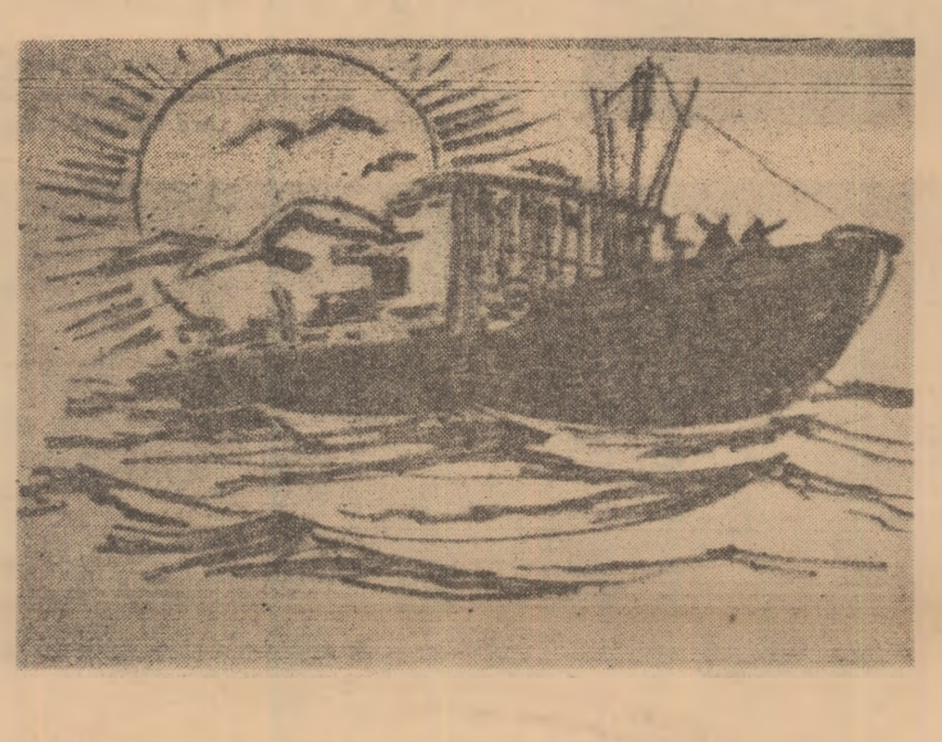
— Se vede după coadă. E bifurcată.

— Rîndunica de mare !

— Da. O găseşti peste tot, pasărea asta. Din Groelanda pînă spre America. Pe ţărmul european, în mijlocul Atlanticului, ca şi pe coastele Scoţiei de Nord.

Rîndunica de mare (sau petrelul-de-furtună, cum i se mai zice) nu-i o pradă prea ademenitoare pentru vînător. Are un miros puternic de untură de peşte. Şi totuşi, în vechime, era foarte căutată de navigatorii din ţările nordice. S-o facă... lampă ! Cum ? Se trecea pur şi simplu un fitil prin corpul ei gras şi se aprindea. Servea de opaiţ...

Nava cu încărcătură bogată de peşte scos din adîncul oceanului, din zona Georges Bank, îşi urmează nestingherit drumul.

Nu peste mult timp avea să intre pe poarta Gibraltarului, în Mediterana, în Marea Neagră, apoi pe Dunăre, la Galaţi.

Primul semnal că se apropie de uscat, de coasta europeană, l-au dat pescăruşii aciuiţi pe vas.

— Au zburat ! a observat cineva, deodată.

— Şi-au luat tălpăşiţa.

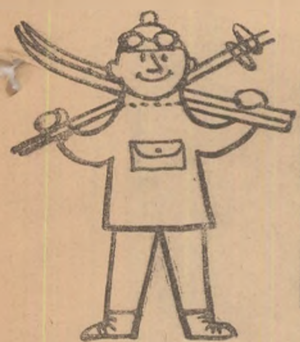
— Şi eu care voiam să duc unul acasă. Am o fetiţă...

— Şmecherii. S-au urcat în partea cealaltă a oceanului, pe vapor. Şi...

— Cum s-ar zice, au călătorit clandestin. America — Europa, fără bilet !...

După cum aţi aflat la început, nava „Constanţa" se află în prezent din nou pe ocean, în cea de a patra călătorie.

Amănunte despre această călătorie veţi găsi tot în „Scînteia pionierului", la sosirea vasului. Bineînţeles, nu vom uita să vă informăm detailat şi despre surpriza pregătită — de către marinari — pionierilor de la Liceul „I. L. Caragiale" : colecţia de vietăţi marine.

Campionii întinderilor albe

Tony Seiler, rînd pe rînd poştaş în Tirol (Austria), campion olimpic şi actor de film.

În munţii care străbat sudul Norvegiei se întinde regiunea Telemark. O regiune care a ajuns vestită în lume datorită picturii şi muzicii populare, o recunoscută celebritate revenindu-i însă şi datorită schiului. În Telemark, pe valea Morgedal, s-a născut schiul modern. Acum un secol, locuitorii Morgedalului trăiau izolaţi iarna, legăturile dintre ei stabilindu-se anevoie. Cei mai bogaţi, şi aceştia erau puţini, înhămau caii la sanie şi făceau cu destulă uşurinţă drumurile de care aveau nevoie. Cei mai mulţi morgedalezi însă foloseau schiurile pentru a se duce la vecini, la vînătoare, la tîrguri.

Sondre, sportivul meşteşugar

Printre ei a ajuns iute cunoscut un schior excepţional, pe nume Sondre Norheim. Născut în 1825, în cătunul Overbo, Sondre a început să alerge de mic copil cu schiurile pe dealurile din împrejurimi. Cînd a ajuns mare, Sondre a început să construiască schiuri şi pentru alţii, meserie în care a ajuns un adevărat specialist. După sute de experienţe, Sondre, sportivul meşteşugar, a imaginat o construcţie nouă de schiuri : mai înguste la mijloc decît la vîrf şi la coadă. Aceste schiuri, stăteau foarte bine pe direcţie şi, lucru esenţial, executau uşor şi precis virajele. Nu se ştie cum a ajuns norvegianul la această formă a schiurilor, dar se ştie că ea cuprindea perfecţiunea. Numele lui Sondre va rămîne în istoria sportului, lumea recunoscînd în el părintele schiului modern.

Pe planul performanţei, în afara documentelor care descriu spectaculosul stil al lui Sondre în probele de coborîre, este menţionat primul record al lumii la sărituri, realizat de el la Brukenberg, în 1868, şi care măsura 19 metri. Un rezultat care pare azi copilăresc, dar care pe vremea lui a stîrnit senzaţie.

În România

Schiul ca sport ajunge în ţara noastră în ultimul deceniu al secolului trecut. Două mari oraşe, Clujul şi Braşovul, îi găzduiesc pe primii noştri schiori. O performanţă din acei ani, „deschizătoare de pîrtie". este parcurgerea distanţei Cluj—Turda (30 km). în 5 ore şi jumătate, de către schiorii V. Huliţa, I. Bircaş şi E. Toperţer. Tot din acea vreme se cunoaşte numele meşteşugarului Ghergheli care se specializase în fabricarea unor schiuri renumite. Sînt păstrate în analele Federaţiei române de schi documente vechi vorbind despre prima ascensiune a Postăvarului (în 1895), a Susaiului (în 1903), a Pietrei Mari (în 1905), a Bucegilor şi a Pietrei Craiului (în 1908).

De la 19 m la 145 m!

Ca şi alte sporturi, schiul, această splendidă disciplină a anotimpului alb, a făcut uriaşi paşi în evoluţia sa. În probele de coborîre se ating astăzi viteze de maşină — peste 100 de km la oră (pe kilometru lansat, la Cervinia-Italia realizîndu-se 170 km la oră), iar săriturile au ajuns la 145 m ! (un adevărat zbor pe schiuri realizat de germanul Peter Leser). Cînd ne gîndim la primul record mondial stabilit de Sondre, actorul record al lui Leser pare de domeniul fabulosului !

M. POP

Franţuzoaica Mariella Goitschel, specialistă de valoare mondială în probele la slalom.

Performerii anului 1965 (I)

CEI MAI BUNI

Nenumărate ziare de pe toate continentele obişnuiesc ca la sfîrşitul fiecărui an să organizeze diferite anchete cu tema : „Cei mai buni sportivi ai lumii".

Acum cîteva zile „Scînteia pionierului" a organizat o asemenea anchetă, numai că ancheta noastră s-a intitulat : „Cele mai bune performanţe sportive realizate de copiii patriei noastre în 1965". Nu ne-a fost de loc uşor să întocmim un clasament al celor mai buni sportivi din rîndurile copiilor. Numărul copiilor care au obţinut rezultate frumoase în anul 1965 este de ordinul sutelor. Ne-au trebuit zile întregi să cercetăm tabelele performanţelor, să stăm de vorbă cu specialiştii federaţiilor, cu antrenorii cluburilor. Dar pînă la urmă s-a întocmit un clasament. Iată-l :

Gimnastică

Categoria 8—12 ani

FETE : 1. Stoenescu Irina — Bucureşti 2. Alexa Ofelia — Cluj, 3. Minculescu Ecaterina — Bucureşti.

BĂIEŢI : 1. Marinache Laurenţiu — Bucureşti, 2. Teodorescu Valentin — Bucureşti. 3. Răuţiu Ion — Bucureşti.

Categoria 12—14 ani

FETE : 1. Goreac Alina — Lugoj. 2. Pandelescu Claudia — Bucureşti, 3. Iofciulescu Violeta — Bucureşti.

BĂIEŢI : 1. Popescu Constantin — Bucureşti, 2. Oprescu Nicolae — Bucureşti. 3. Branea Radu — Cluj.

Atletism

Lungime : Dohita Alexandru — Craiova, nou record naţional de copii (6,11 m).

Greutate : Micu Liliana — Bucureşti, 12,28 m la greutate (3 kg).

Aruncare cu mingea de oină : Arghir Horia — Bucureşti, 73,10 m.

300 m. plat : Ghedeon Francisc — Turda, 38,5 sec. (nou record naţional de copii).

Inălţime : Kolf Petru — Timişoara, 1,49 m.

Nataţie (12—14 ani).

100 m bras : Manafu Gica — Galaţi, 1'24'' 02, Teodorescu Petre — Bucureşti, 1'19''03.

100 m liber : Hoher Ruthe — Reşiţa, 1'18''02, Bisz Ştefan — Arad, 1'05''06.

100 m spate : Andrei Anca — Reşiţa, 1'17''03, Neamţu Teodor — Bucureşti, 1'26'' (record de sală).

100 m delfin : Mezinca Dorica — Reşiţa, 1'24''07

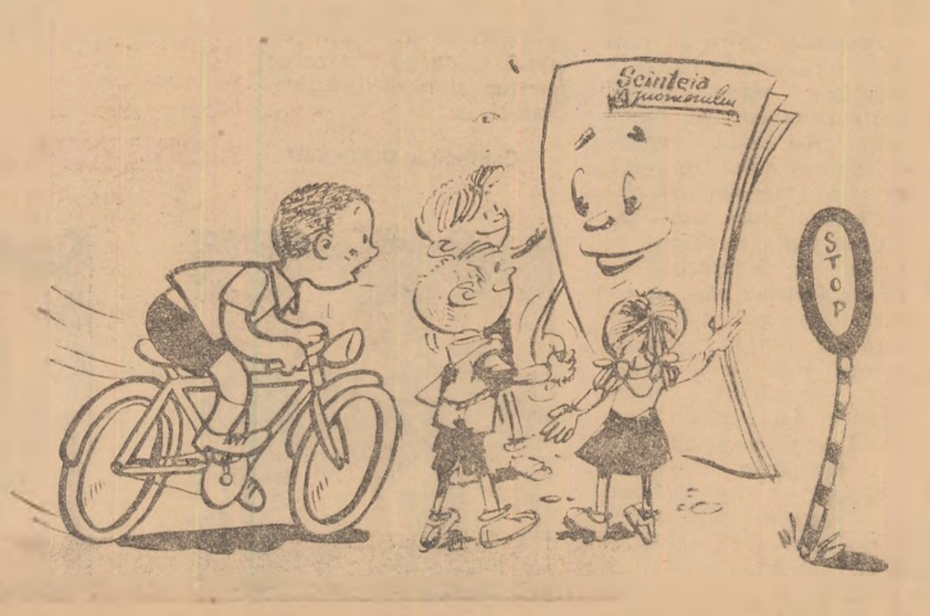
Dovgan Valentin — Bucureşti, 1'10''02

Sărituri de la trambulină : Schileru Dacia şi Nedelcu Constantin Bucureşti.

Scrimă

1. *Dumitrescu Nicolae — Constanţa, campion naţional la copii.*
2. *Micloş Alexandru — Bucureşti. Fiind selecţionat în reprezentativa de juniori ai ţării, în întîlnirea cu reprezentativa Poloniei, pionierul Micloş Alexandru a avut o comportare deosebit de frumoasă aducînd puncte preţioase echipei noastre.*

Trebuie reţinut încă un amănunt : toţi aceşti performeri ai anului 1965 sînt fruntaşi la învăţătură. Au existat însă şi cazuri cînd unii dintre ei s-au înfumurat de pe urma succeselor, dar şi-au dat seama la timp că numai printr-o pregătire temeinică, printr-un antrenament continuu, prin modestie, prin respectarea antrenorului poţi merge pe drumul măiestriei sportive.

Stop ! În anul 1966, dragi copii, în paginile gazetei veţi putea citi **schiţe, reportaje, romane istorice ilustrate. Gheorghiţă — reporterul** vă va duce cu elicopterul lui în călătorii interesante, iar Sin vă va povesti din întîmplările la care a participat prin şcolile prin care colindă

Deci, nu uitaţi : **încă de pe acum reînnoiţi vă abonamentul pe anul viitor la „Scînteia pionierului".**

De la 1 ianuarie 1966 „Scînteia pionierului" poate fi cerută şi la chioşcurile de ziare !

Călătorie ÎNTRERUPTĂ

— Ia uitați-vă, bietul băiat! A adormit în mașină.

— O fi și el obosit. Că doar cartea nu-i un pai să-l ridici de jos fără să simți nimic.

Cum sta cu ochii închiși și cu fruntea rezemată de marginea canapelei din față, legănat de arcuri, lui Sandu îi veni să rîdă. Dar nu rîse, ci își mușcă buzele și suspină încet, așa cum suspină cîteodată cei care dorm adînc." Ce ușor e să-i duci pe oamenii mari! — își spuse el. Numai puțin să fii deștept, și gata." Iar el era. Dovadă că de mai bine de o lună, de cînd îi venise ideea cu adormitul, cît ar fi fost autobuzul de aglomerat, el călătorea comod pe canapea. Înainte de a-i răsări în minte ideea aceasta, cînd una dintre cele două bătrîne care acum îl compătimiseră atît de duioase (Sandu le recunoscuse după voce) îl vedea stînd jos, se repezea la el de parcă cine știe cu ce ar fi greșit și-i spunea categoric: „Ia scoală băiete, să stau eu!" Și trebuia să se scoale, altfel ceilalți călători se uitau urît la el. Iar dacă nu erau bătrînele, se găseau alți îndrăzneți care-i pretindeau același lucru. Că doar nu toți semănau cu grăsunul în costum bleumarin, cu ochii mici și tot timpul vesel. Și el avea părul cărunt, dar nu-i ceruse niciodată să se scoale de pe scaun. Sandu găsea loc liber întotdeauna, pentru că și cînd pleca de acasă, și cînd pleca de la școală spre casă, lua autobuzul de la capătul liniei de unde nu era aglomerat. Numai că niciodată nu reușise să și-l păstreze și dincolo de stația „Pasarelei", de unde urcau cei mai mulți călători. Dar de mai bine de o lună totul mergea ca pe roate. Tot drumul de vreo 5 kilometri era o plăcere. Cum sta, cu ochii închiși și legănat de arcuri, Sandu avea impresia că plutește în viteză cu o barcă cu motor, pe o apă mare, ușor vălurită. Pe cînd ceilalți călători, care nu mai avuseseră norocul să găsească locuri libere, se înghesuiau care cum putea, el plutea, stînd liniștit pe canapea.

— Hîrrr!... paaffff!.... fiiuii!...

La stația prin care tocmai trecuseră, cel de pe banca din fața lui se sculase și se așezase altcineva. Pesemne că era tare obosit și adormise de-a binelea cu capul dat pe spate și ceafa rezemată de marginea canapelei, pentru că sforăitul răsuna chiar în urechea dreaptă a lui Sandu. Ce ghinion pe el! Dacă nu putea să sufere ceva pe lume, era sforăitul. Fără să deschidă ochii și fără să se uite, Sandu își trecu încetișor mîna stîngă peste canapea, pe lîngă geam, și-i dădu repede un ghiont celui din față, ca să se trezească. Sforăitul încetă brusc. Dar Sandu nu mai avu timp să se bucure. În aceeași clipă, în liniștea care se lăsase, cîțiva călători izbucniră în hohote. Sandu tresări și-și ridică fruntea. Încremeni. Întors spre el, cu bărbia rezemată în pumnul sprijinit de marginea canapelei din față, se afla grăsunul în costum bleumarin, care-l privea cu ochii lui mici și veseli.

— Și așa, voinicule, dai cu pumnul în mine! Ce, adică n-am și eu voie să adorm o dată în mașină? Tu de-o lună încoace dormi în fiecare zi și nimeni nu te înghiontește în coaste. E adevărat, tu n-ai păcatul sforăitului, ca mine. Tu dormi liniștit, ca un mielușel.

Îi vorbea accentuînd pe cuvîntul dormi și rîdea. Rîdeau și ceilalți călători, înveseliți de gluma bărbatului în costum bleumarin și privind la Sandu ca la cine știe ce minune. Roșu ca un rac, Sandu s-a aplecat, și-a ridicat de jos mapa care se rostogolise de pe genunchi și, cu ochii în pămînt, se strecură grăbit printre cei care stăteau în picioare și se îndreptă spre ușă. Simțea privirile tuturor călătorilor cum îl străpungeau parcă, și-l apăsau ca o povară grea în spate.

— Mare ștrengar! Auzi ce i-a trecut prin cap! Să se prefacă adormit numai ca să stea jos.

— Cum nu i-o fi rușine cînd stau în picioare oameni cu părul alb?!..

— Și ia uitați-vă, mai e și pionier!...

— Am și eu un băiat ca el, dar al meu nu face dintr-astea...

Cele două bătrîne stăteau pe canapeaua dublă de lîngă ușă. Erau cam departe de locul întîmplării și nu știau ce s-a petrecut.

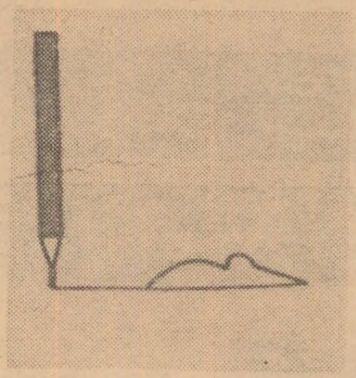
— Da' ce-au cu tine, maică? — îl întrebă una dintre ele.

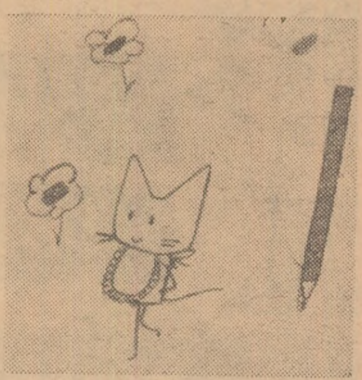
Sandu nu-i răspunse. Își simți obrajii arzîndu-i și mai tare. Nici nu se întoarse, de parcă n-ar fi auzit întrebarea. Un singur gînd îl stăpînea: să coboare cît mai repede. Numai că autobuzul nu mai ajungea în stație. Parcă stația ar fi fugit o dată cu el, înainte. Pînă la școală mai era mult de mers. Avea să întîrzie, cu toate că el nu mai întîrziase niciodată de la începutul anului. Dar asta nu mai avea acum nici o importanță. Voia să coboare, să nu mai simtă privirile tuturor ațintite spre el, cuvintele pe care le spuneau despre el.

Cînd, în sfîrșit, autobuzul opri în stație și ușile se deschiseră, Sandu dădu buzna în stradă. Și primul lucru pe care-l simți, fu aerul rece și proaspăt al dimineții de iarnă, care-i răcorea fruntea și obrajii înfierbîntați.

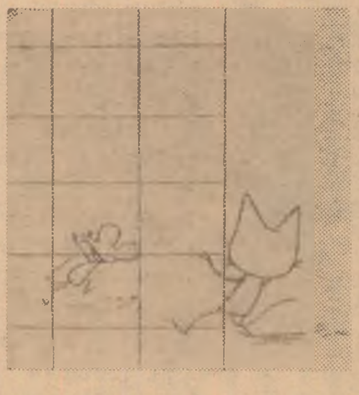
Constantin DIACONU

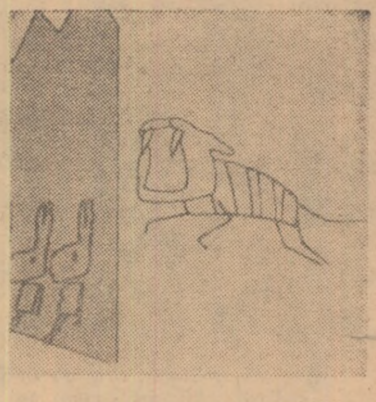
VĂ POVESTIM UN FILM

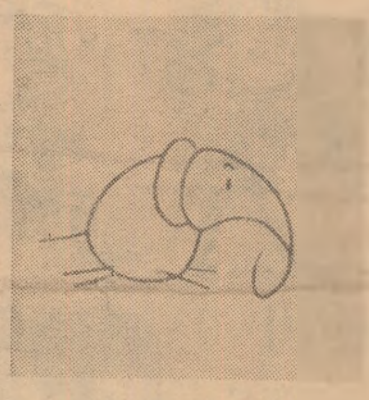

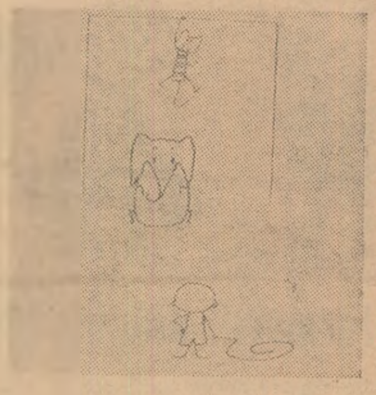
1—2) Știți de ce răutăciosul creion albastru a desenat un șoricel? Pentru ca acesta să roadă creionul roșu cu dinții săi ascuțiți. Dar creionul roșu desenează la repezeală o pisică. Iată...

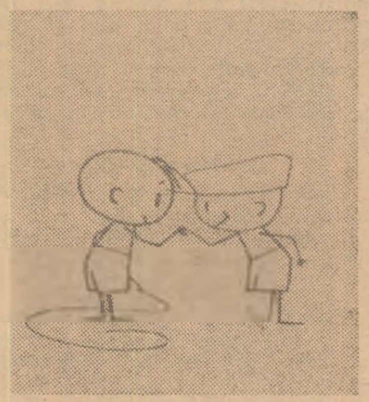
3—4) ...goana amețitoare pe pătrățelele caietului de matematici s-a dezlănțuit. Dulăul apărut în ajutorul speriosului șoricel cade în ascuțitoare: nici o bucurie pentru pisică! Din ascuțitoare ies o mulțime de cățeluși. Era și timpul să-i sperie un tigru! Totuși...

5—6) ...culoarea albastră are o idee grozavă: cine poate fi mai puternic decît un elefant? Băiețelul desenat de culoarea roșie ne dă un răspuns uluitor. Vă place dresura lui de animale? Și...

7—8) ...băiatului, căruia culoarea albastră i-a pus în mîini o praștie, îi place foarte mult. Un băiat, chiar dacă este îndemnat să facă lucruri rele, poate sfîrși filmul după cum îl îndeamnă inima! Nu-i așa?

Restul peripețiilor le puteți urmări și voi în filmul „DOUA CREIOANE", o nouă producție a studioului „ANIMAFILM" — București

Maria PETRE

Fără cuvinte...

de Gh. DOBRE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"